

Αχιλλέας ΙΙΙ

ΠΑΡΑ ΧΑΡΑ ΚΤΗΣ

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΙΙΙ

ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΣ

Διηγήματα

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A. Η πρόσβαση στο στερεωμένο στη φάκα τυρί ως δικαίωμα κάθε μυωπικού ποντικού με άδειο στομάχι

1. Εντωμόττητες τύπου Ε	12
2. 3,14159265γκουίνι	15
3. Διοίκηση προσωπικού, Μάθημα 1ο.....	19
4. Η μισή ιστορία ενός παρασημοφορεμένου ανδρός	22
5. Μισορροπία.....	28
6. Σκυλί που κερδίζει δεν δαγκώνει.....	30
7. Περί φλοραλωπεκίας.....	33
8. Παραλογισμοί και χλιμιντρίσματα σε Μι ματζόρε	36
9. Η ιστορία ενός ευσυνείδητου υπαλλήλου	40

B. Σκοτοτέμ και Φωταμπού

1. Κανόνες στρατιωτικής αλληλογραφίας	44
2. Οι Πρωτομαγεμένοι.....	50
3. Τρίχες, τρίχες, τρίχες	53
4. Τζαζ αποσυνθέσεις	57
5. Αχρηστούγεννα	61
6. Καπνισθήτω το θέλημά Σου.....	65
7. Διάλειμμα στην αφρικάνικη σαβάνα	69
8. Σαν χιόνειρο	72
9. Ανθεκτικότητα.....	76
10. Ψωνίζοντας με τη Λουίζα.....	82
11. Περί βιβλυγισίας.....	86
12. Ο παραγωγικός κύριος Ράτκλιφ.....	88
13. Αχυρωισμοί.....	93
14. Στην κάστα των αγκάθαρτων	97
15. Αιτομάντιλα	103
16. Ανδρών αφανών, πάσα γη λάθος	107
17. Άλλος.....	111

Γ. Δύο πλήξεις δεν μας κάνουν μια έκπληξη

1. Ναρκοπαιδιαρίσματα.....	120
2. Η λεωφόρος με τα τσακισμένα κόκαλα.....	123
3. Κυνομαχίες χωρίς κοινό.....	127
4. Εργασιακές επιπλοκές.....	130
5. Το χέρι που κινεί τη μανιβέλα.....	132
6. Τριακόσια νιάου αριστερά.....	136
7. Ο πουλιμένος.....	140
8. Dready bear.....	142
9. Ακαρπούζι.....	146
10. Το τελευταίο καρδιοχτύπι του Άντριου Μπ. Άσταρντ.....	149
11. Λαλαλαλαλαλιγάτωρ.....	151
12. Κονσέρτο σε Μηηηηηη μείζονα.....	155
13. Γατασθαλίες.....	160
14. 4x4.....	165
15. Αλλανταλλαντανακλάσεις.....	167
16. Σε γνωρίζω από την κόψη.....	172

Δ. Χρονορραγία σε 12 Πράξεις

1. Κάστανια στη φωτιά.....	176
2. Μπρος πίσω στον καθρέφτη.....	178
3. Τα πάντα υφασματαιότητας.....	180
4. Γυαλλαγή.....	183
5. Ο χρονοών νοείτω.....	187
6. Καπνοσταλγία.....	189
7. Χους εις χούι.....	193
8. Δυνατά και καθαρά.....	195
9. Εισπνοή-εκπνοή 0-1.....	198
10. Φωσκότηση.....	201
11. Σταγωνία.....	204
12. Στη διασ-ταύρωση των πεπρωμένων.....	209

Στη μητέρα μου,
για πάρα πολλούς και
σημαντικότερους
από το ζην λόγους.

Στον δάσκαλό μου
του δημοτικού Γιώργο Κακάνη,
για το ιστιοπλοϊκό σκάφος που
έφερε και πάρκαρε στο πίσω
μέρος της τάξης, για τα μαθήματα
κάτω από τις αμυγδαλιές, και για
όλα τα υπόλοιπα μαγικά για τα
οποία ποτέ πριν δεν τον
ευχαρίστησα...

Η πρόσβαση στο στερεωμένο στη φάκα τυρί
ως δικαίωμα κάθε μυωπικού ποντικού
με άδειο στομάχι

Εντωμότητες τύπου E

Ο Ζεράρ, ο εργατικότερος υπάλληλος ενός μεγάλου εργοστασίου που παρήγαγε σούπες σε σκόνη, θα προτιμούσε αντί για άτομο να είναι έντομο. Για αυτό τον λόγο, κάθε δεύτερη Παρασκευή του μήνα, συνήθιζε να πηγαίνει στη δουλειά φορώντας την ειδική στολή πτερωτού εντόμου που είχε φτιάξει μόνος του, και μάλιστα, όποτε αυτό συνέβαινε, συνέχιζε να παραμένει στο πόστο του και να εργάζεται οικειοθελώς για αρκετές ώρες πέραν του ωραρίου, όταν οι υπόλοιποι γύρω του έφευγαν και επέστρεφαν στα σπίτια και στις οικογένειές τους. Τελικά, οι συνάδελφοί του, ανησυχώντας εντόνως (αλλά και εντόμως) μήπως ο ιδιοκτήτης της επιχείρησης ξεκινούσε να απαιτεί και από εκείνους να ακολουθήσουν το παράδειγμα του εργατικού Ζεράρ, του έστησαν καρτέρι ένα βράδυ δεύτερης Παρασκευής μετά το σχόλασμα, τον έπιασαν, τον χτύπησαν, του ξερίζωσαν τα φτερά και εξαφανίστηκαν πετώντας με αυτά στον σκοτεινό ουρανό πάνω από την πόλη.

Εκείνη τη Δευτέρα ο Ζεράρ δεν εμφανίστηκε στη δουλειά. Την Τρίτη ενημέρωσε ότι ήταν άρρωστος και έστειλε βεβαίωση από τον γιατρό ότι θα λείπει ολόκληρη την εβδομάδα. Από την επόμενη Δευτέρα που επέστρεψε στη θέση του και έπειτα, δεν ξαναμίλησε σε κανέναν από όσους εργάζονταν γύρω του. Ούτε ξαναπήγε στη δουλειά ντυμένος έντομο. Μόνο δούλευε

σιωπηλός, κρατούσε το κεφάλι του σκυφτό και κάθε τόσο κοιτούσε στην εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του, για να βεβαιωθεί ότι το κεντρί που έκρυβε εξακολουθούσε να βρίσκεται στη θέση του.

3,14159265γκουίνοι

Σχεδόν κάθε βράδυ, επί αρκετά χρόνια, η μικρή Μαίρη έβλεπε στον ύπνο της τον ίδιο εφιάλτη: ένα ολόκληρο κοπάδι από εξαγριωμένους πιγκουίνους την καταδίωκε σιωπηλά στους δρόμους της πόλης όπου είχε γεννηθεί, οδηγώντας την προς τις κυλιόμενες σκάλες ενός μεγάλου εμπορικού πολυκαταστήματος. Μόλις το πόδι της πατούσε στο πρώτο σκαλί ένας αθέατος μηχανισμός έμπαινε σε λειτουργία και εκείνη ξεκινούσε να ανεβαίνει, αφήνοντας πίσω της τους πιγκουίνους να την κοιτάζουν από το χαμηλότερο επίπεδο με ένα αι-

νιγματικό χαμόγελο στα κίτρινά τους ράμφη· ήταν ένα χαμόγελο το οποίο, όσο η Μαίρη απομακρυνόταν προς τα πάνω, γινόταν όλο και πιο δυσδιάκριτο, μέχρι που κάποια στιγμή δεν φαίνονταν πια καθόλου. Σε εκείνο πάντοτε το σημείο το κορίτσι ξυπνούσε, μούσκεμα στον ιδρώτα, χωρίς να είναι σε θέση να εξηγήσει στον εαυτό της ούτε τον λόγο που τα ανίκανα να πετάξουν ασπρόμαυρα θαλάσσια πουλιά με το αστείο βάδισμα την κυνηγούσαν με τέτοια μανία, ούτε γιατί της χαμογελούσαν στο τέλος του εφιάλτη. Όταν έγινε δώδεκα ετών ο εφιάλτης με τους πιγκουίνους, προς μεγάλη της ανακούφιση, σταμάτησε να την ταλαιπωρεί.

Περίπου είκοσι χρόνια αργότερα, στα τριάντα της, η Μαίρη βρήκε δουλειά σε ένα πολυκατάστημα που, συμπτωματικά, ήταν πανομοιότυπο με εκείνο του παιδικού της επαναλαμβανόμενου ονείρου. Στο πλαίσιο των καθηκόντων της έπρεπε να ανεβοκατεβαίνει καθημερινά, αμέτρητες φορές, τις ίδιες ακριβώς κυλιόμενες κλίμακες, λαμβάνοντας ως αντάλλαγμα έναν μισθό, ο οποίος –παρότι απείχε αρκετά από το να χαρακτηριστεί αξιοπρεπής– της ήταν απαραίτητος. Έκτοτε, και για αρκετό καιρό, η ζωή της ήταν γεμάτη με σκάλες, με τρέξιμο σε διαδρόμους γεμάτους τακτοποιημένα αγαθά (που η ίδια δεν μπορούσε να αποκτήσει), με ακόμη περισσότερες σκάλες, με μικρές ταπεινώσεις (που σταδιακά ένας οργανισμός μπορεί να συνηθίσει, σαν το φαρμάκι που λαμβάνεται λίγο λίγο προκαλώντας τελικά ανοσία σε αυτόν που το δέχεται) και, τέλος, με μερικές ακόμη σκάλες.

Οι εικόνες από το ονειρικό παρελθόν πρώτα έγιναν αποσπάσματα ενός επώδυνου παρόντος και έπειτα κοφτερά θραύσματα ενός μάλλον αναπόφευκτου μέλλοντος. Τότε η Μαίρη συνειδητοποίησε ότι είχε εγκλωβιστεί σε μια αδιέξοδη κατάσταση, στην οποία ήταν αναγκασμένη να βιώνει σε καθημερινή βάση μια παραλλαγή του εφιάλτη των παιδικών της χρόνων. Τα πάντα πλέον ήταν μπερδεμένα και ταυτόχρονα ξεκάθαρα, όπως όταν έχει κανείς μπροστά του ένα κουτί γεμάτο με ανακατεμένα κομμάτια από ένα σωρό διαφορετικά παζλ. Προσπαθώντας να συνδέσει τις εικόνες, θυμήθηκε τις ατελείωτες ώρες που είχε περάσει στο σαλόνι του πατρικού της ως παιδί, τότε που εξανάγκαζε αβοήθητους μικρούς πλαστικούς πιγκουίνους να ανεβαίνουν ξανά και ξανά την ίδια κυλιόμενη σκάλα και στη συνέχεια τους παρακολουθούσε να γλιστρούν στην ίδια τσουλήθρα, ξανά και ξανά, μέχρι να τελειώσουν οι μπαταρίες στο παιχνίδι που της είχε φέρει κάποια Χριστούγεννα ο «Άγιος Βασίλης». Ξαφνικά ο επαναλαμβανόμενος γρίφος του ονείρου, το παιχνίδι με τα πιγκουινάκια και ο εφιάλτης της αμείλικτης καθημερινής της ρουτίνας βρέθηκαν να αλληλοσυμπληρώνονται.

Από τη στιγμή της αποκάλυψης των αιτιολογικών σχέσεων και των πολλαπλών ερμηνειών του συμπλέγματος «όνειρο-πραγματικότητα» και έπειτα, οι πιγκουίνοι επέστρεψαν στα όνειρα της Μαίρης, επιμένοντας να την καταδιώκουν και πάλι μέχρι τις κυλιόμενες σκάλες. Έμοιαζαν πιο κουρασμένοι και κινούνταν πιο αργά, αλλά ήταν πάντα οι ίδιοι. Αυτή τη φορά, ωστόσο, το χαμόγελό τους δεν την αναστάτωνε, αλλά

της φαινόταν οικείο· όχι επειδή το είχε πια συνηθίσει, αλλά διότι έμοιαζε εξαιρετικά με εκείνο το χαμόγελο που η ίδια αντίκριζε κάθε πρωί, από Δευτέρα έως και Σάββατο, στον καθρέφτη του μπάνιου, έτσι όπως στεκόταν μπροστά του μισονυσταγμένη ακόμη και έβαφε βιαστικά το πρόσωπό της για να πάει στη δουλειά, ισορροπώντας θαρρείς για λίγο στην κορυφή μιας αόρατης κυλιόμενης σκάλας, πριν πάρει μια βαθιά ανάσα και αφήσει αμέσως μετά το σώμα της να γλιστρήσει στη γνώριμη καθοδική διαδρομή άλλης μίας εργάσιμης ημέρας. Μιας ημέρας πανομοιότυπης με την προηγούμενη αλλά και με την επόμενη, με τη Μαίρη στον ρόλο του ανυπεράσπιστου πιγκουίνου να αναρωτιέται αν είχε νόημα το να συνεχίζει να ζει με αυτόν τον τρόπο ή αν εξακολουθούσε να υπάρχει μόνο και μόνο επειδή κάποιος –τον οποίο η ίδια δεν μπορούσε να δει– διασκέδαζε παρακολουθώντας τη να σκαρφαλώνει στις μηχανικές κλίμακες ξανά και ξανά, να τσουλά ξανά και ξανά, και μέρα με τη μέρα να φθίνει αθόρυβα αλλά σταθερά, χωρίς εκείνη να μπορεί να ελπίζει σε οτιδήποτε άλλο πέρα από το να εξαντληθούν κάποια στιγμή οι μπαταρίες στο παιχνίδι που την ανάγκαζε να κινείται και τη διατηρούσε ζωντανή. Ζωντανή, ναι. Τόσο ζωντανή όμως όσο εκείνοι οι αβοήθητοι μικροί πλαστικοί πιγκουίνοι που βασάνιζε όταν ήταν μικρή.